

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. P. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, čj. CPR-38399-4/ČJ-2018-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2019, čj. 17 A 67/2019-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 29. 10. 2018, čj. KRPK-63152-51/ČJ-2018-190026, uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let.

[2] Podané odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil. Uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno a doloženo spisovým materiálem. Zároveň nezjistil procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem čj. 17 A 67/2019-30 zamítl. Soud uvedl, že žalobci nemohla být přiznána fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, jelikož pro to nesplňoval podmínky dle judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 121/2011-60). Tím, že krajský soud přiznal jiné žalobě proti rozhodnutí o žádosti o udělení přechodného pobytu odkladný účinek, nevzniklo žalobci žádné pobytové oprávnění, jelikož zde neexistovalo ani v době podání žádosti. Žalobce v tomto období pobýval na území neoprávněně. Soud dále uvedl, že v předmětné době žalobce nežil v trvalém partnerském vztahu a společné domácnosti s občanem Evropské unie, proto nemůže být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

[4] Krajský soud dále nepřisvědčil argumentu žalobce, že správní vyhoštění způsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud uvedl, že kromě matky, o které se žalobce ani v rámci správního řízení nezmínil, nemá žalobce na území žádné intenzivnější vazby. Většinu svého života strávil ve Vietnamu a jeho integrace do kulturního a společenského života na území není tak silná, aby představovala zásah, který by bránil vycestování.

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterému Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením čj. 8 Azs 195/2019-28.

[6] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že rozhodnutí krajského soudu je založeno na nesprávném právním posouzení věci a jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. Nepřezkoumatelnost spatřoval v porušení § 3 spr. ř., které spočívá v tom, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dostatečně se nevypořádal s námitkami stěžovatele. To zároveň vedlo k porušení povinnosti zjistit všechny rozhodné okolnosti věci. Tím byla porušena zásada ochrany dobré víry a zásada ochrany veřejného zájmu (§ 2 odst. 3 a 4 spr. ř.).

[7] Dále namítl, že se soud řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, respektive stěžovatel se způsobem jejich vypořádání nesouhlasí. Uvedl, že soud nesprávně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého života nejen stěžovatele, ale taktéž dalších účastníků správního řízení. Vydaná rozhodnutí jsou v tomto bodě nedostatečně odůvodněna. Úvahu o zásahu do soukromého a rodinného života provedl soud velmi okleštěně a nenaplnil tak požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní rozhodnutí je dle stěžovatele rovněž nepřiměřené co do formy a výše uloženého opatření.

[8] Dle stěžovatele je dále důležitá skutečnost, že má podanou žalobu proti zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, které byl přiznán odkladný účinek a kterou soud ani odvolací správní orgán nevzaly při rozhodování dostatečně v potaz.

pokračování

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu a správní rozhodnutí, která považuje za správná.

V.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, a to jak z úřední povinnosti, tak i k námitce stěžovatele. Stěžovatel v obecné rovině namítl, že odůvodnění rozsudku je nedostatečné a vnitřně rozporné. Nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, námitky rovněž míří na správní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v návrhu a proč subsumoval popsáný skutkový stav pod zvolené právní normy. Krajský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatele. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v návrhu a proč uplatněné námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Konkrétně úvahy ohledně aplikace § 87y a § 15a zákona o pobytu cizinců jsou jasné a srozumitelné.

[12] Dále stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vypořádání námitek a odůvodnění přiměřenosti zásahu do svého soukromého a rodinného života.

[13] Krajský soud se zabýval nepřiměřeností zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života v bodech 22 a 23 svého rozhodnutí, a vzal v úvahu veškeré známé skutečnosti o cizincově životě, které vyšly v průběhu řízení najevo. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Úvahy ohledně aplikace §174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou rovněž jasné a srozumitelné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Námitka tedy není důvodná.

[14] Protože Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, přistoupil k věcnému přezkoumání namítaných vad.

[15] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 119a odst. 2 zákon o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění z přechodného pobytu na území vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje na základě § 174a zákona o pobytu cizinců tak, že se zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 46/2012-22 se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění způsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu.

[17] Krajský soud uvedl, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území bez platného oprávnění a jeho vazby v České republice nejsou natolik intenzivní, aby správní vyhoštění vylučovaly. Jedinou významnou skutečností pro posouzení zásahu do rodinného života, kterou stěžovatel tvrdil, byla existence partnerského vztahu s občankou ČR. Ten měl ale v rozhodné době podobu vztahu na dálku. Vyhoštěním stěžovatele by tedy k podstatné změně a zásahu do partnerského vztahu dojít nemohlo. Krajský soud nedospěl ani k závěru o existenci jiné významné vazby stěžovatele k České republice. Správní orgány i krajský soud ve věci zohlednily především to, že stěžovatel pobývá na území od roku 2014, nemá v ČR práci, neovládá český jazyk a nemá žádné zdravotní problémy. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra je rovněž patrné, že vycestování stěžovatele je možné.

[18] Nejvyšší správní soud považuje posouzení přiměřenosti zásahu za odpovídající zákonným požadavkům a se závěry krajského soudu se ztotožňuje. Námitka stěžovatele není důvodná.

[19] Stěžovatel dále namítl, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění a jeho délka jsou samy o sobě vzhledem k okolnostem případu nepřiměřené.

[20] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, jež má v zásadě preventivní podstatu. Svým obsahem nejde o rozhodnutí sankční povahy (i když představuje pro dotčené osoby vždy do jisté míry negativní důsledky), ale toliko o správní rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Neprokáže-li cizinec, že na území pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákon o pobytu cizinců), může zvrátit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění liberační důvod, podle kterého důsledkem vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 téhož zákona). Pokud chybí důvody svědčící ve prospěch cizince, nelze postupovat mírněji, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.

[21] Délku správního vyhoštění určil správní orgán s ohledem na to, že se jedná o druhé hrubé porušení pobytového režimu stěžovatele. V předchozím řízení mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku. Toto rozhodnutí nicméně stěžovatel vědomě porušoval a z území vůbec nevycestoval. Dalším rozhodnutím mu tedy byla uložena doba vyhoštění v délce dvou let. Tato doba je dle Nejvyššího správního soudu vzhledem

pokračování

k okolnostem přiměřená, jelikož by mírnější opatření nevedlo k potřebné ochraně veřejného zájmu v oblasti přistěhovalectví, kontroly a regulace pobytu cizinců na území.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že forma opatření (správní vyhoštění) a jeho délka (dva roky) jsou vzhledem k okolnostem případu přiměřené a námitka stěžovatele není důvodná.

[23] K námitce odkladného účinku žaloby proti zamítnutí žádosti o přechodný pobyt Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesení o přiznání odkladného účinku je rozhodnutí předběžné a dočasné povahy, které nijak nepředjímá závěry, jak bude v dané věci meritorně rozhodnuto. Předběžnými závěry v usnesení o odkladném účinku není vázán ani soud, který usnesení vydal, natož pak soud rozhodující v jiném řízení.

[24] Povahou institutu odkladného účinku se podrobně zabýval krajský soud, s jehož závěry se kasační soud ztotožňuje. Stěžovatel byl v období od 30. 10. 2016 do 30. 10. 2017 na základě rozhodnutí o správním vyhoštění veden v evidenci nežádoucích osob a pobýval na území neoprávněně. Žádost o povolení k přechodnému pobytu z 9. 8. 2017 nemohlo dojít k přiznání fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, a proto ani odkladný účinek žaloby nemohl stěžovateli založit oprávnění pobývat na území. Smyslem odkladného účinku je pouze pozastavení negativních účinků, které rozhodnutí správního orgánu žalobci přináší, nikoliv založení nových práv. Ani tato námitka tedy není důvodná.

VI.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. listopadu 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu